

1. čtení: Mal 2, 17 - 3, 5

3. čtení (poslání): 1Pt 2, 4-6

2. čtení (základ kázání): Mt 21, 12-16

Ježíš vešel do chrámu a vyhnal prodavače a kupující v nádvoří, zprevercel stoly směnárníků i stánky prodavačů holubů, řekl jim: „Je psáno: Můj dům bude zván domem modlitby, ale vy z něho děláte doupe lupičů.“ I přistoupili k němu v chrámě slepí a chromí, a on je uzdravil. Když velekněží a zákoníci viděli jeho udivující činy i děti volající v chrámě „Hosana Synu Davidovu“, rozhněvali se a řekli mu: „Slyšíš, co to říkají?“ Ježíš jim odpověděl: „Ovšem! Nikdy jste nečetli: Z úst nemluvnátek a kojenců připravil sis chválu?“

Ježíš vjel do Jeruzaléma provázen jásajícími učedníky a zástupem poutníků. To je poselství dnešní neděle zvané „květná“. Jel na oslu a ne na koni, jak by se jinak na krále slušelo – byl přece Syn Davidův. Ale jeho království není a nebylo z tohoto světa. Nebyl a není králem z pověření tohoto světa ani pro vládu nad tímto světem. To odmítl a nepostavil se do čela odboje proti římské nadvládě.

Když Ježíš vjel do Jeruzaléma a vstoupil do chrámu, nedal pokyn k útoku, ale k úteku. A to prodavačům, kupujícím a směnárníkům. Ne, že by vyháněl účastníky bohoslužby, to jistě ne. Vyhnal jen ty, kteří na bohoslužbě vydělávali. Ono je sice pěkné dopravit obětní zvířata a ptáky až na místo a rozměňovat tam peníze za chrámovou měnu, aby to poutníci měli snazší, ale ta starost o pohodlí poutníků (pokud ji vůbec měli) bývá často pokrytecká. Stojí za ní vlastní zájem. Prodavačům a směnárníkům jde o zisk. Ježíš promluvil o doupěti lupičů. Odbočka do naší současnosti: Co si dnes, v době pandemické krize, pomyslet o lidech, kteří mají levně získané ochranné pomůcky a nabízejí je za násobky ceny? Není takové zneužití nouze a strachu potřebných podobnou loupeží?

Chrám měl být domem modlitby – modlitebnou. Měl být otevřený všem, kdo potřebují vejít a ztišit se před Pánem. Kdo chtějí vyznat svou vinu, svou starost nebo radost, kdo vyznávají věrnost a s upřímným srdcem obětují Hospodinu. Otevřený všem, kdo nežijí jen sami sobě a pro sebe. Kdo jsou si vědomi své nedostatečnosti. Toho, že neobstojí před Bohem sami ze své zbožnosti a svých skutků. Protože žijeme a budeme žít z Boží milosti, vlastní schopnost k tomu nemáme. Potřebujeme jeho povzbuzení a potěšení v každé nejistotě a úzkosti, posilu k dobrému jednání.

To jistě dobře věděli lidé vyloučení z plné účasti na bohoslužbě, odsunutí na okraj. Slepí a chromí. Ti mohli na vnější nádvoří chrámu, stejně jako cizinci a ženy, ale nesměli se přiblížit až k oltáři. Obchodníci a směnárníci asi mohli, ale proč by to dělali? Přišli obchodovat.

Pán Ježíš vyhnal obchodníky a směnárníky. Ti nepatří do domu modlitby, protože nemají na mysli modlitbu, ale zisk. Nemají tam co dělat. Mohou samozřejmě přijít, ale ne za obchodem. Touha po zisku nepatří do domu modlitby.

Potom Pán Ježíš přijal slepé a chromé, když k němu přistoupili. Uzdravil je. Učinil je plně hodnotnými pro bohoslužbu, dal jim schopnost vnímat a jednat. Právě jim, slabým a odstrčeným. Takoví patří do jeho blízkosti. K těm, kdo vědí, že nejsou dobří, silní a úspěšní Pán přišel a otevřel jim chrám.

Kupcům a lupičům jde o množení majetku. Majetek sám není špatný, ale je zlé stavět ho na přední místo, dát mu v oběť vztah k Bohu a k druhému člověku.

Slepým a chromým jde o proměnu a Ježíš je uzdravil, změnil jejich život. To je důležité. Vidět kdo jsme a co pro nás Pán dělá, a pak začít měnit špatné v dobré. Nechat se změnit, nežít jen pro sebe a svůj zisk, ale radovat se z Boží lásky spolu s druhými. Z toho pak plyne všechno dobré, co se nám povede.

Čteme, že v chrámu se tehdy radovaly děti. Provolávaly slávu Synu Davidovu. Nevíme, kdo byly těmi dětmi, nemuseli být skutečně dětmi. Bývali tak i nazýváni lidé, kteří neměli žádnou moc, nebyli svéprávní. Třeba také otroci nebo ženy nebo cizinci. Není důležité kdo přesně tam tehdy volali, důležité je, že bylo voláno a pro dnešek víme jak důležití mohou být ti bezvýznamní. Třeba lidé na okraji naší pozornosti, které ani neznáme. A přeci jsou vedle nás lidé, kteří nezištně pomáhají. Třeba šitím roušek a jejich roznášením těm, kdo je potřebují. Nebo obstaráním nákupu, dobrým slovem a povzbuzením. Není snad i takovou solidární službou chválen Pán, a to také i od těch, kdo netuší, že ho chválí? Díky Bohu za každý projev lásky k druhým lidem.

Zákoníci byli tehdy pohoršeni a chtěli to slavení zastavit. Sami si připadali v centru dění, jako vůdčí osobnosti. Protože tomu všemu rozuměli a ovládali to. Ale Pán Ježíš dal přednost dětem.

Z úst nemluvnátek a kojenců připravil sis chválu, odpověděl jim Ježíš. Pána oslavují ti, kdo na to vůbec nemají. Nebo snad mohou nemluvnátka a kojenci mluvit? Pokud ovšem jde o vystižení Boží slávy a celého smyslu jeho díla, pak jsme všichni my chytrí a vzdělaní jako kojenci a můžeme mluvit a volat jako nemluvnátka. Bohu taková chvála stačí, právě takovou si vyvolil. Nesnažme se tedy být silní a bohatí mezi druhými, ale společně na moc Boží. A společně jsme, i když se teď nemůžeme osobně setkávat ve shromáždění.

Pane, děkujeme, že nemusíme být silní a úspěšní, abychom se ti líbili. Prosíme, proměňuj nás abychom byli svědectvím o tvé moci v tomto světě. Aby i malí a tiší se s tebou potkali.

Amen